

Bežkovanie

Zima je krásna. Všetko je krásne pokryté bielym snehom. A keď je sneh, dajú sa robiť všelijaké športy .

Tento rok som si ako zimný šport vybrala bežky. Nedá sa chodiť do lyžiarskych stredísk, ale na bežkách môžete prejsť veľa kilometrov. Prvýkrát sme išli na bežky iba ja a mamina. Chodili sme sa bežkovať po obyčajných lúkach. Keď sme išli dole kopcom, vždy sme zastali, pozreli na seba a povedali si: „To dáme bez pádu“. No vždy sme spadli. Každý deň sme sa chodili bežkovať. Prešli sme aj 5 kilometrov za deň. Chodili sme na bežky už celý týždeň a snažili sa nespadať. Nikdy sa nám nepodarilo ísť aspoň jeden kilometer bez pádu. Začal nový týždeň, mamina opäť šla športovať a volala aj mňa, ale nešla som. A tak išla sama. Keď sa vrátila, hneď sa mi pochválila, že ani raz nepadla a prešla až 9 kilometrov. Vtedy som si povedala, že zajtra pôjdem s ňou aj ja a nepadnem. Na druhý deň sme aj išli.

Bolo krásne. Svietilo slniečko, na oblohe nebol ani mráčik. Pri stípe, kde začínal ten zlý kopec, sme si aj teraz s maminou povedali: „Nespahneme, dnes určite nie.“ Ja som ešte dodala: „Aspoň v to dúfam.“ Ako som to dopovedala, zatvorila som oči a spustila sa dole. Prešla som už polku kopca a nepadla som. Keď som ho prešla celý a začala spomaľovať, otvorila som oči, pozrela za seba, zodvihla palice a zakričala na celé hrdlo: „Konečne bez pádu!“

Potom som pozrela na maminu, ktorá sa na mňa usmievala. V ten deň sme prešli 10 kilometrov. Ani jedna z nás nepadla. Boli sme na seba veľmi hrdé. Potom sme začali bežkovať aj dvakrát za deň. Po týždni sa však začal topiť sneh. Veľmi sa nám lepil na topánky od bežiek. Aj keď sme začali už skoro na konci zimy, som rada že som sa naučila tento rok bežkovať, pretože som si myslela, že to bude náročnejšie.

Naučila som sa, že nie vždy sa treba vzdávať. Pri niektorých veciach, keď zaberiete, dosiahnete to, čo dosiahnuť chcete. A ten pocit šťastia, ktorý vás zaplaví, pretože ste niečo dokázali, ten je neopísateľný.